

La petite mort

"En smuk kvindes død er, uden tvivl, det mest poetiske emne i verden," skrev Edgar Allan Poe engang, og selv om jeg har på fornemmelsen, at det er taget ud af en sammenhæng, er jeg tilbøjelig til at give ham ret. Jeg vil dog nok vælge at udskifte "poetisk" med "sexet," når kvinden i mit tilfælde er hende, jeg er gift med.

Min kone ligger livløs på sengen, da jeg kommer hjem - præcis som vi har aftalt.

Hun har ingen mærkbar puls, og hun trækker heller ikke vejret. Jeg lukker hendes øjne og læser sedlen, hun har lagt på bordet ved siden af sengen, og noterer mig tidspunktet. Jeg er tolv minutter forsinket, så jeg går straks i gang med at tage mit tøj af og kravler op til hende.

Det første, jeg gør, er at kysse hende blidt på munden. Derefter tager jeg et par dybe indåndinger for at falde til ro, inden jeg begynder at knappe hendes bluse op. Jeg løfter forsigtigt stoffet til side og snapper efter vejret, da jeg ser, hvad hun har på indenunder. Det er det undertøj, jeg gav hende til vores bryllupsdag tidligere i år, og som jeg ellers troede, hun ville bytte til noget mere elegant. Hun sagde det ikke dengang, men hun havde det udtryk i ansigtet, som plejer at betyde, det ikke var helt det, hun havde ønsket sig. Men nu er hun iført det, og det florlette, næsten gennemsigtige stof smyger sig om hendes krop og afslører på én gang alt og ingenting, og mere skal der ikke til for at gøre mig hård.

Jeg skynder mig at få kondomet på, inden jeg igen tildeler hende min fulde opmærksomhed. Det er ikke fordi, min kone vejer voldsomt meget - hun holder normalvægten for sin højde - men en livløs person føles dobbelt så tung, fordi der ikke er nogen hjælp at hente. Jeg kæmper med at få hendes slappe arme ud af ærmerne, mens jeg samtidig skal holde hendes krop oppe, og jeg priser mig lykkelig for, at hun ikke har strømpebukser på, så jeg kan nøjes med at lyne nederdelen ned og trække den af.

Da hun endelig ligger nøgen foran mig, er jeg selv svedig og forpustet og har egentlig mest lyst til bare at smide mig ved siden af hende, men mit arbejde er langt fra overstået. Det er først lige begyndt.

Der er mange ting, jeg kan vælge at gøre ved min kone i hendes nuværende tilstand, men jeg er i bekneb for tid, så jeg holder mig til det enkle. Jeg lægger ud med at kysse hendes brystvorter og lader min tunge cirkle rundt om først den ene og så den anden. Normalt ville det få dem til at blive stive, men i dette tilfælde forbliver de slappe, og det er paradoksalt nok med til at gøre mig endnu mere ophidset. Så lader jeg min tunge vandre ned langs hendes krop, til jeg ender nede mellem benene. Jeg skiller skamlæberne med mine fingre og slikker hende, mens mine hænder finder vej tilbage til hendes bryster og masserer dem.

Da jeg kan mærke, det er ved at være tid, glider jeg ind i hende, men når kun at støde tre-fire gange, før jeg kommer. Jeg trækker mig ud igen, helt udmattet, og bander lidt over, at det hele blev så forhastet. Jeg piller kondomet af og smider det i skraldespanden, inden jeg går ud på badeværelset og kyler noget vand i ansigtet og tørrer det værste sved af kroppen med et håndklæde.

Derefter klæder jeg mig på igen og bevæger mig ud i køkkenet. Inden da kaster jeg et sidste blik på min kone, som stadig ligger med spredte ben midt mellem de rodede lagener. Jeg nøjes med at dække hende nødtørftigt til, for sulten trænger sig på, og min mave knurrer.

I køleskabet finder jeg resterne af den gryderet, jeg lavede i går, og varmer den op igen. Mens jeg venter på at blive færdig, dækker jeg bord og åbner en flaske rødvin. Jeg har sat maden på bordet og er ved at hælde vin i glassene, da jeg hører Viktoria komme ud fra soveværelset.

Hun stryger mig over nakken og kysser mig hastigt, da hun går forbi, inden hun trækker stolen ud

og sætter sig over for mig.

"Perfekt timet," siger jeg og løfter låget på gryden. "Hvordan har din dag været?"

"Kedelig," siger hun. "Jeg var ved at dø."

Vi smiler. Den bliver aldrig for gammel.

"Tak," siger jeg under opvasken.

"For hvad?"

"Overraskelsen. Jeg troede, du havde byttet den."

"Det ville jeg egentlig også."

"Men ...?"

Viktoria trækker på skuldrene. "Så ombestemte jeg mig."

Jeg kender min kone godt nok til at vide, det er alt, hvad jeg får ud af hende om det emne. Så jeg kan lige så godt tage fat på det, som vi begge tænker på, men som hun har været taktfuld nok til ikke selv at nævne. Vi har en aftale om, vi ikke taler om vores sexliv, mens vi spiser - hendes idé, ikke min, men noget som jeg er fuldstændig enig i - men nu er vi forbi det punkt.

Jeg rømmer mig. "Undskyld, jeg ikke kunne præstere bedre, når nu du havde gjort dig umage med at overraske mig."

Hun griner. "Præstere bedre"? Du får det til at lyde som om, du er en eliteidrætsmand, der har fejlet ved OL. Og hvorfor kom du så sent hjem? Jeg var lige ved at tro, det hele havde været til ingen verdens nytte."

Jeg sukker. "Det sædvanlige pis med DSB. En nedfalden køreledning eller noget i den retning. Jeg prøvede at ringe, men den gik bare over på din svarer."

Hun nikker. "Jeg hørte det godt, men det var lige som for sent."

Jeg rækker hende den sidste tallerken. "Lad os gøre det igen på lørdag. Så har vi al den tid, vi skal bruge, og jeg vil være mindre stresset."

"På lørdag skal vi ud til Helene og Bo."

"Selvfølgelig. Det havde jeg lige glemt. Hvad med søndag?"

"Brunch med dine forældre."

"Ah, pis! Kan vi ikke aflyse?"

Viktoria ser bebrejdende på mig. "Skat, det er dine forældre."

"Jeg ved det, men de er sgu ikke det mest stimulerende selskab."

"Kom nu, de er søde nok, og vi har hele eftermiddagen og aftenen for os selv."

"Tja," siger jeg. "Men du ved, mine forældre har det med at hæve mit stressniveau, og det smitter af på min ... øh ..."

"Præstation," siger hun. "Tak, det ved jeg. Jeg så det selv i dag."

Og det værste af det hele er, at det gjorde hun faktisk. Hun så alt. Hvert eneste pinefulde, kiksede sekund af akten.

Det var førnævnte Helene og Bo, der introducerede os til LPM. De er noget mere eventyrlystne end os, når det kommer til sex, selv om man kan sige, vi gør vores bedste for at indhente dem. Engang spurgte de, om vi ville med dem i swingerklub, men det takkede vi pænt nej til. Hvis jeg skal være ærlig, var det nok mest mig, som panikkede ved tanken om at se vores venner nøgne og måske endda have sex med dem. Viktoria så derimod ikke helt afvisende ud, og jeg har hende mistænkt for kun at gå med på min afvisning af ren medlidenhed, så jeg ikke kom til at virke alt for snerpet. Men tilbage til LPM og Helene og Bo. Nogen sætter en ære i at være *first movers* inden for et givent felt. Det er dem, som er de første til at eje den nyeste smartphone eller tablet, og de anvender gadgets, som vi andre end ikke har hørt om eller anser for at være ren science fiction. For dem er Ny Nordisk Køkken, molekylær-gastronomi, stenaldermad og kød i vandbad *so last year*, og de er formentlig allerede i gang med at forsøge at genskabe de retter, de fik på deres seneste ferie, der gik

til et sted, du ikke anede eksistensen af, men som inden længe bliver det næste trendy rejsemål. De skifter møbler, bil og garderobe i samme tempo, som nedrykningstruede fodboldklubber skifter spillertrupper, hver gang transfervinduet er åbent, og du kan blive helt forpustet af bare at iagttage dem.

Sådanne mennesker er Helene og Bo, men deres speciale er hverken elektronik, gastronomi, mode eller biler. Det er sex. Hvis der kommer noget nyt på markedet, der kan forbedre ens sexliv - hvad enten der er tale om en ny teknik, et redskab eller et afrodisiakum - så kan man være sikker på, at vores venner allerede kender til det og har afprøvet det.

På internettet findes begrebet *Rule 34* - regel nummer 34 - der siger, at hvis du kan forestille dig en seksuel variant, så eksisterer den allerede derude, om der så er tale om folk, som tænder på gravide dværge, eller hvis største fantasi er at blive begravet i elefantlort. Hvis jeg skal være grov, vil jeg sige, Helene og Bo er det levende bevis på *Rule 34*.

Jeg er heller ikke blind for det faktum, at vores venskab er baseret på, at Viktoria og jeg er det perfekte publikum for Helene og Bo. Vi er nogen, de kan fortælle om deres vilde eskapader til, uden vi løber skrigende væk, men samtidig ser vi så tilpas chokerede ud, at de bliver bekræftet i, at de stadig bevæger sig ude på kanten af det tilladelige - og nogle gange ud over. Omvendt får Viktoria og jeg et indblik i en verden, vi ikke anede eksistensen af, og det beriger på en måde vores eget liv, selv om jeg ofte føler trang til et bad, når vi kommer hjem fra et besøg hos dem.

En vigtig del af dynamikken i vores venskab handler også om, at vi respekterer hinandens grænser. Vi lytter gladeligt til historierne om deres innovative sexliv, men vi fortæller sjældent om vores eget, og bortset fra den ene gang med swingerklubben har de ikke spurgt, om vi vil være med til noget. De ved, vi nok skal sige til, hvis vi er parate, men indtil de fortalte om LPM, havde vi ikke ladet os lokke.

"La hvad-for-noget?" sagde jeg.

"*La petite mort*. LPM," sagde Bo. "Det er bare en anden betegnelse for orgasme. Hvem andre end franskmændene kan kombinere sex med død og få det til at lyde elegant?"

"Men du siger, det også er et stof?"

Bo nikkede. "Det sidste nye. Rygterne vil vide, det oprindeligt blev udviklet som et nyt middel til lokalbedøvelse, men blev kasseret på grund af bivirkningen. Nogen så dog mulighederne i det og fik smuglet opskriften ud fra laboratoriet."

"Hvilke muligheder?" spurgte Viktoria.

"De første, som anvendte det, var New Age-hippierne, og folk på jagt efter det næste store trip. Derfra gik der ikke lang tid, før nogen fandt på at bruge det, mens de havde sex," forklarede Bo.

"Men hvad er det så, det gør?" sagde jeg.

"Du dør," sagde Helene.

Jeg blinkede. "Hvad?"

"Du dør selvfølgelig ikke rigtigt," skyndte Bo sig at tilføje. "Men dine livsfunktioner bliver sat så meget ud af drift, at du fremstår som død. Jeg har fået fortalt, at selv meget erfarne retsmedicinere har svært ved at se forskel. Jeg kender ikke de nøjagtige detaljer, men dit hjerte holder praktisk taget op at med slå, og du får kun tilført et minimum af ilt til hjernen."

"Det lyder risikabelt," sagde Viktoria.

"Det er det også," sagde Helene.

Viktoria og jeg udvekslede sigende blikke. Det lignede ikke Helene at lyde så skeptisk.

"Det er ikke ufarligt," indrømmede Bo. "Men det er også derfor, virkningen aftager allerede efter cirka en halv time. Og der er jo set eksempler på, at folk kan holde vejret i op til halve timer ad gangen uden at tage skade. Bare se på fridykkere som dem i *The Big Blue*."

"Som er i væsentlig bedre træning og ikke har sex samtidig," sagde Helene.

Viktoria rynkede brynene. "Så hvis jeg har forstået det ret, er den ene part reelt set bevidstløs eller i

en dødlignende tilstand. Er det ikke tæt på at være en slags drug rape eller halv nekrofil?"

"Jo, det kan man godt sige," sagde Helene, og jeg kunne ikke undgå at bemærke, hvordan Bo krympede sig lidt.

"For en udenforstående kan det godt virke sådan," sagde han. "Med lad mig prøve at forklare: Jeg går ud fra, I har hørt om folk, som har været erklæret klinisk døde, men er vendt tilbage og bagefter har fortalt om deres oplevelse?"

"Jo, tunnel med hvidt lys og et liv, der passerer revy," sagde jeg.

"Lige præcis. Men mange af dem har også fortalt, hvordan de oplevede, at de forlod deres krop og pludselig kunne se sig selv oppefra."

"Ja?"

Bo slog ud med armene. "LPM har den samme effekt. Du får en ud-af-kroppen-oplevelse."

"Huh?" sagde jeg, men Viktoria fangede hurtigere pointen.

"Så den bedøvede partner kan altså følge med i, hvad der sker med ham eller hende?" sagde hun.

"Hver eneste detalje," sagde Helene med bemærkelsesværdig mangel på entusiasme.

"Og I har prøvet det?" sagde Viktoria.

"Kun den ene gang," sagde Bo.

"Og hvordan var det så?"

Han skævede over til Helene. "Det er der ... delte meninger om."

"Du brød dig ikke om det?" sagde Viktoria til Helene.

Hun rystede på hovedet. "Det var slet ikke mig. Det er rigtigt, at du ser dig selv udefra, og for nogen vil det sikkert være en kæmpe oplevelse, men hvis jeg skal være helt ærlig, så freakede det mig ud." Jeg var stadig rystet ved tanken. "Det må vel være sådan, det føles at se en pornofilm med sig selv i en af rollerne."

Helene fnyste. "Bortset fra at i en pornofilm har man vel en smule indflydelse på, hvad der foregår."

Hun så bebrejdende på Bo, som trak på skuldrene.

"Hey, jeg gav dig lov til at bruge dildoen på mig bagefter," sagde han.

Det var hos Helene og Bo, jeg første gang hørte om LPM. Men det var i bilen på vej hjem fra besøget, jeg rent faktisk også fik det at se.

Vi havde lige forladt deres indkørsel og vinket farvel, da Viktoria hev noget op fra sin taske. Det var en lille ampul med en klar væske i. En af dem man skal stikke en kanyle i for at få væsken op.

"Hvad er det?" spurgte jeg, selv om jeg allerede havde en mistanke.

"LPM," sagde Viktoria.

Jeg måbede. "Stjal du det?"

Hun så irriteret på mig. "Nej, selvfølgelig ikke. Helene gav mig det. Hun sagde, hun ikke ville have det i sit hjem."

"Men hvad skal vi så med det?"

"Det ved jeg ikke," sagde hun. "Har du lyst til at prøve det?"

Jeg var lige ved at køre op på fortovet.

"Hvad?" sagde jeg, da jeg havde genvundet kontrollen over mig selv og bilen.

Viktoria havde ikke fortrukket en mine trods vores næsten-ulykke. "Du hørte mig godt."

"Er du blevet fuldstændig vanvittig? Hørte du ikke, hvad Helene sagde?"

"Jo, men i Helenes tilfælde handler hendes modstand lige så meget om, at hun har en kusine, som mener, hun engang var udsat for en drug rape, men aldrig har kunnet bevise det."

"Og det er ikke slemt nok for dig?"

Viktoria svarede ikke lige med det samme, og jeg antog, det enten var fordi, hun vidste, jeg havde ret, eller at hun bare havde lagt mig på is. Jeg skulle lige til at tænde for radioen for at bryde tavsheden, da hun begyndte at tale igen.

"Jeg vil bare gerne se, hvad du vil gøre ved mig," sagde hun så stille, at jeg i første omgang troede,

jeg havde hørt forkert.

"Øh ..." sagde jeg.

"Jeg ved ikke hvorfor, men jeg blev af en eller anden grund tændt af det, de fortalte i aften. Alle de andre gange har jeg enten bare moret mig eller tænkt, "godt, det ikke var mig," når jeg har hørt om deres vilde eksperimenter. Og det, at Helene fandt det hele for grænseoverskridende, gjorde det bare endnu mere tillokkende."

"Men hvorfor gav hun det så til dig alligevel?"

"Jeg bildte hende ind, jeg ville smide det ud, når vi kom hjem. Hun følte ikke, hun kunne tillade sig at gøre det hjemme hos dem selv, for det er vist ret dyrt."

Jeg var rystet. "Så du løj over for en af vores bedste venner? Hvad fanden går der af dig?"

"Skat..."

Det er sjældent, jeg bliver vred på min kone, men den aften følte jeg mig i min fulde ret til at være det.

"Stop! Når vi kommer hjem, hælder du det skidt ud, og så er det op til din egen samvittighed, om du vil undskylde over for Helene eller ej. Jeg vil ikke høre et ord mere."

Viktoria blev igen tavs og tilbragte resten af køreturen med at kigge ud af sideruden, mens jeg skumlede bag rattet. Først da vi nærmede os vores hus, sagde hun noget igen.

"Du ved, det er faktisk ret ophidsende, når du spiller manden i huset," sagde hun med det skæve smil, som altid gør mig blød i knæene. Det er en af grundene til, vores skænderier aldrig varer særligt længe.

"Åh, hold kæft, kælling," sagde jeg. Og så lo vi.

Hun smed det ikke ud. Selvfølgelig gjorde hun ikke det, men det fandt jeg først ud af et par dage senere, hvor jeg stort set havde glemt episoden.

Det var lige efter aftensmaden. Viktoria klagede over, hun havde hovedpine og ville lægge sig en halv time, og jeg lovede at kalde på hende, når det seneste afsnit af *CSI* begyndte. Da tiden nærmede sig, undrede jeg mig godt over, at afspilleren var sat til at optage, men jeg gik alligevel ind for at se til hende.

Hun reagerede ikke på mine forsøg på at vække hende, men det fik ingen alarmklokker til at ringe. Jeg antog blot, at hun sov. Så prøvede jeg at tale lidt højere og ruskede lidt mere i hende. Stadig ingen reaktion. Det var først, da det gik op for mig, at jeg ikke kunne høre hendes åndedræt, at den første snert af bekymring indfandt sig.

"Skat?" sagde jeg højlydt og tog fat i hende blot for at opdage, at hun var slap som en kludedukke.

Nu var jeg for alvor bekymret og tændte lyset.

Jeg skal sent glemme det syn, der mødte mig. Det var ikke så meget, at hun var ligbleg. Det, der virkelig skræmte mig, var hendes åbne øjne, som stirrede ud i luften, fuldstændig tømt for liv.

Jeg for hen til hende og prøvede forgæves at finde hendes puls, ligesom jeg hurtigt konstaterede, at hun heller ikke trak vejret. Jeg skulle til at ringe 112, da jeg fik øje på sedlen, der lå på natbordet sammen med den tomme ampul og sprøjten. Jeg læste hendes instrukser og spærrede øjnene op.

"Glem det!" udbrød jeg og stirrede på hende, indtil det slog mig, at jeg måske hellere burde kigge opad.

Jeg var rasende. Hvordan fanden havde hun tænkt sig, at jeg ville være i stand til at gøre det, hun bad mig om, når hun lige havde jaget mig en skræk i livet? Jeg var overbevist om, at jeg i dette øjeblik var ude af stand til at få en erektion, om så en bus fyldt med nøgne Playboy-modeller parkerede uden foran vores hus.

"Sindssyge kvindemenneske," sagde jeg og gik ind i stuen og satte mig foran fjernsynet, hvor CSI-folkene meget apropos stod lænet over liget af en kvinde.

Den dag i dag kan jeg ikke forklare, hvad det var, der skete. Men i de følgende minutter tog jeg mig i at kigge hen mod soveværelset igen og igen, og jeg fik sværere og sværere ved at koncentrere mig

om handlingen på skærmen. Til sidst gik jeg ind til hende igen under påskud af at ville sikre mig, at der rent faktisk ikke var noget galt.

Forstå mig ret. Jeg har en smuk kone, og hun er den mest levende person, jeg kender. Jeg nyder den måde, hun bevæger sig på - i mit hoved er hun yndefuld som en balletdanser - og jeg ved ikke noget bedre end bare at sidde og kigge på hende, mens hun smiler og ler. Men jeg sværger, at hun aldrig havde virket mere sexet, end da hun lå dér på sengen foran mig, stirrende ud i ingenting, fuldstændig overladt til mine luner.

Jeg har ingen erindring om, hvad der skete de følgende tretten minutter. Jeg ved blot, at da jeg kom til mig selv igen, havde hverken hun eller jeg tøj på, og jeg lå oven på hende og var dækket af sved. Til gengæld har Viktoria givet mig en yderst detaljeret beskrivelse af mine gerninger den aften, og jeg ved ærlig talt ikke, om jeg bør være flov eller stolt over dem. På det tidspunkt var det rent faktisk det længste, vi havde prøvet at have sex sammen.

Jeg tror, jeg var halvvejs i chok, for jeg lå stadig ved siden af hende, da hun kom tilbage.

"Tak," sagde hun blot, og jeg blev så forskrækket, at jeg var ved at falde ud ad sengen.

"For helvede," sagde jeg. "Gør aldrig det igen. Hvad fanden tænkte du på?"

Hun omfavnede mig, og jeg prøvede først at stritte imod, men jeg var samtidig så vanvittig lettet over at have hende hos mig igen, at jeg til sidst lod hende gøre det.

"Undskyld, skat," sagde hun. "Men jeg kunne ikke lade være."

"Du kunne godt have advaret mig," sagde jeg.

"Du ville aldrig være gået med til det," påpegede hun, og det kunne jeg dårligt argumentere imod.

Jeg sukkede. "Okay, men lov mig så, at det var første og sidste gang. Det var pænt skræmmende at se dig sådan, og jeg tror ikke, mit helbred holder til mere."

Hun hævede øjenbrynene. "Virkelig? Ud fra hvad jeg observerede, kom du dig hurtigt over chokket, og dit helbred fejlede bestemt ikke noget."

Jeg tog mig til hovedet. "Det aner jeg intet om, men sværg at du ikke laver et sådant nummer igen."

"Jeg sværger," sagde hun og løftede hånden. "Næste gang skal jeg nok spørge dig i forvejen."

Jeg satte mig op i sengen. "Næste...? Hørte du mig ikke? Der bliver ingen næste gang."

"Så siger vi det. Men du skal bare vide, at du var fantastisk i aften," sagde hun og kyssede mig, og et eller andet sted vidste jeg allerede dér, at hun havde fået sin vilje.

(Læs resten af novellen i *Drifter - 13 mørke erotiske noveller*, Kandor)

Dette værk er licenseret under en [Creative Commons Navngivelse-Ikke-kommerciel-Ingen bearbejdelser 2.5 Danmark Licens](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/dk/).